

BOT-VIRÁG

BOTOK-VIRÁGOK

ELEJE (legalábbis az írásnak)

Bot-**regösb**ot, mellyel ütni-vern lehet kutyát, embert és anyaföldet is.

Vagy Lúdas Matyit. Más-más okból, s persze ha úgy adódik.

Én csak a „föld-ritmust” vertem eleddig, elég az.

Vagy diót ősszel a fáról, ha maradt egyáltalán még diófánk...és ha elég hosszú a botunk, ami a kezünket hosszabbítja meg. Van bot, mellyel batyut vittek régen az Ábelek..., batyus botok..., bátyám.

A szomszédban van egy meglehetősen nagy diófa..., persze, hogy „irigylem”, alatta ahogy lenni szokott: semmi.

Alatta lehetne például egy jót borozgatni, de a gazda egész nap úton van a kis busszal, szállítgat ide-oda ezt-azt. Kereskedik ezzel-azzal, nincs (?) szüksége borozgatásra.

A **virág** pedig mindig az ég felé húzódik.

Az ég a földdel összeér talán általuk. Mind a virág, mind a bot által.

A virág éging akar nőni, az ég elvágjuk a földre... Létra. (Le is jön néha.)

Saját olajfestményeim „virágai, nádasai, függőleges --absztrakt-- rendjei, oszlopai, szárai, botok”---mind-mind férfias vágy, akarat (?) a hiteles, valós, képmutatás nélküli életre és persze egyfajta őszinteség-indulat, a nő (Anyu, feleség, gyerekek, nők és lányok) szeretete, tisztelete, megbecsülése. Talán. Saját képeket ne elemezz, ha nem muszáj!

Botok, virágok olykor-olykor összehajolnak, sátorrá, barlanggá, lugassá, stb. állnak össze.

(A bot-erdő szép, „festői” látvány, főleg, ha esti gyertyafénynél elevenedik ez meg.

„Kívülről” persze még sosem láttam ezt, pardon: fotón igen!, mindig „belül” voltam, legnagyobb örömömmre.) S még valami: milyen „szép”, mikor alatta áll egy nő, s

megkoronázódik a botok által! Itt nő nem más, mint a tűz az összehordott tűzifa alatt...

Aztán újra kiegyenesednek, s mennek tovább. Akkor már nő nélkül. Szépen egymás után, mondhatni: párhuzamosan, nagy-nagy egyetértésben.

Néha a bot is kivirágzik... Ritka ez.

Végül a virág elszárad, meghal, bottá válik. Iszonyú nagyra nőnek a kiskertben nálunk a napraforgók, mindig „drukkol” nekik az ember, hogy ériék el az eget..., óriásiak. Nagyon örülök ennek. Ősszel aztán szép botok állnak ki a földből, érdekes látvány ez.

Néha a bot vége állattá, állat-szerűvé változik át, hangot is hallat, pergők és kisebb harangok vannak rajta ilyenkor.

Vannak vékony és vastag botok, rövidek és hosszúak. Simák és rücskösek.

Bütykösek, főleg, ha Bütyöknél vannak. Hogy butykost visznek-e, azt most nem tudom.

Szálkák, vesszők mindenestre.

Lánccal és anélkül. Zajosak és csendesek, gyorsak és lassúak.

Százfélék.

Mindenkinek saját botja van, mindenki saját maga csinálja, készíti, díszíti ezeket. Személyi tulajdon.

Szégynének vesszük, ha más botjával kell regölnie valami miatt valakinek, fel szokott ez tűnni mindenkinek, erős megjegyzések röpködnek ilyenkor a levegőben...

Nem csak szexuális vonatkozásai vannak ezeknek.

A regösök a mai világban önnevelők is, a „próbák” mindig előhívják a férfiasság kötelező kellékeit, azok meglétét és hiányait is. Mese nincs: megbeszéljük ezt egymás között, néhányat „röptében is”...Tartsd a szádat!

(Zárójeles kérdés önmagamtól: ezekre a botokra tekeredik-e kígyó? A választ most mégis az olvasóra bízom.

Még egy kérdés: a kígyó válhat-e bottá, s fordítva? Bizony-bizony: igen, tessék csak férfiak gondolkozni! Sokat nemigen kell..., elég egy kis tapasztalat.)

A virágok a Nap éltető sugarai hatására mozognak, változnak, nőnek.

Ők a nők leegyszerűsítve a „témát”.

A regösbotok a hajnali sötétségből „verik ki”, parancsolják, hozzák elő a felkelő Nap első sugarait.

Ők a férfiak, egyszerűsítve a „témát” tovább.

A botok ébresztik a Napot, az aznapi napot (sic!) és a még szendergő, alvó embereket.

A bottal tehát felverik, felszántják az édes anyaföldet és megtörik az éjszakai csendet is, a szendergő embereket felébresztik („Kelj föl, gazda...”). Ez az ébresztés vélhetően nemcsak az alvóknak szól, hanem a bánatos, levert, erőtelen lelkületűeknek is. Ébresztő, jön az új Nap, jön az új Fény. Ébredj, világosodj, világolj, legyél másoknak Fény!

Nem kerülhetjük most ki azt a „kemény” tényt sem, hogy maga az a sor, hogy: „Száll az Isten házadra” nem más többek között, mint áldás, de megtermékenyítés is, hiszen, akinek a házára száll a jóságos, az bizony új életet terem nemsokára, elég ha csak Emesére utalok itt, vagy bonyolódjunk bele (most nem tesszük!) a meghalt Ozirisz feltámadásának gondolatsorába...

Bizony ez is üzenete regöseinknek.

Festettem mostanában olyat is, hogy a botok megváltoztatják addigi monoton, éjjelbeli mozgásukat, meghajolnak a megjelenő Nap sugarai előtt..., üdvözlük-köszöntik Őt, s aztán mennek tovább megkezdett útjukon.

A regösök a Nap-várók, a Fény-várók, egyben a Nap-hozók, a Fény-hozók. Kakasok!

Egy-egy botot méltán tekinthetünk ebben az esetben akár egy-egy napsugárnak is!

Fontos: nem csak az *egy napi* Napot hozzák ők, hanem az *új év* új Napját is, tehát nem csak egy napra varázsolnak, hanem egy évre is. Jókívánásaik között pedig olyanok is szerepelnek, amelyek arra mutatnak rá, hogy egy *egész földi életre* hoznak „elő” kívánásokat az egyes ember és családja boldogulására.

A *re-ggeli* (*haj-nali*) ősök ők. A Nappal együtt közlekedők.

A regösök-a reggeli ősök, akik az Őst ölik..., pl. disznótorban, mint tettük mi is 2002 hideg telén Kismacson, Végvári doktor házánál. De jó is volt!

A botokról még: ezek „verők”, vagyis a földet „veri”, üti vele az ember, miközben halad, miközben mondja a strófát. Az anyaföldet verve (vesszőzve) valójában a férfierővel termékenyíti meg az ember az édesanyaföldet..., az eső szintúgy ezt teszi, miközben csapkodja a lentit, az elterülőt, a befogadót.

Számomra igen érdekes az, hogy az egyiptomi kultúrában a férfi van lenn, mint valamiféle „föld-apa”, Gebnek hívják ezt az istent, s fölébe, föléje kanyarodik (szó szerint!) a nő, a csillagos ég, az éjjel asszonya, a női istenség: Nut. Ő szüli meg minden reggel a Napot, s ő „nyeli” el azt minden este. A termékenyítő erő a nagy „botjával” lent fekszik, s az égre meredezik. Fel-támad...

Jutott eszembe persze ezek után az is, hogy vajon nem úgy van-e é ez az egész, hogy

Nappal Földanyánk van, éjjel meg Ég-királynőnk? Vagyis nappal az ég a férfias, s éjjel pedig a földi szféra? Úgy érzem, komoly meggondolást igényel ez a felvetés attól, aki ezt most olvassa.

A verőfény tavasszal, s nyáron tűzzel termékenyíti meg az életet. Fentről lefelé, szálkásan, hegyesen, férfiasan.

Az iskola büféjében egyébként lehet „magos rúd” (sic!) nevezetű süteményt is kapni. A nők szívesen vásárolják, veszik..., mint a cukrot. Merthogy édes, mint a méz...

Nem utolsósorban, de meg kell említeni azt is, hogy ez a bot egyben a regösök (pásztorok, stb.) harmadik „lába”, ami segítség a haladásban éppúgy, mint a tájékozódásban, védekezésben, pihenésben, stb. És itt újra „bejön” a képbe a férfi-erő..., a nemi is, a szaporítószerv, a fa-llosz (sic!)-a Mátrában van Fallóskút...-, a dákó is egyfajta bot.

Az ember (olykor az asszony...) marokra/ba vagy a tenyerébe fogja a bo(j)tos és a füttykös botot, s veri a földi utakat, mint valami nagy-nagy dob ábráit..., s erre Deb(dob)recenben van talán a legjobb lehetősége, amit a régi város lakó-regösök reá/juk-ránk hagytak, mint a város úthálózatát. Bojt a boton: a csengő, a pergő, a kisharang, a kokárda, a lánc, stb. Csak nehogy megbotoljunk, s koldusbotra jussunk vele, s botorkáljunk és pénz nélkül kelljen bótba mennünk. Nagy botorság, nagy botrány lenne ez!

Ezek a pergők a boton gömb alakúak, s a hosszú bot nélkülözhetetlen „kellékei”, mint a férfi botján a „megtárák”..., egy nő csillagokat képes a botból elővarázsolni, voltak női regösök is, kezdem már érteni...

No ennyit most erről, bizony nagy „hatalom” ez a világban, jó és kevésbé jó értelemben is. Nem kell ezt a témát prúd módon kezelni..., élni kell vele úgy, ahogyan az elő van írva a Nagy Könyv által, ha van erre mód.

A bottal a világ közepét lehet megjelölni mind az édes anyaföld, mind egy nő szent „terében”. A bot így tud a teremtés, nemzés „eszköze”, más nem szeretem szóval élve „szerszáma” lenni. A regöléssel tehát megjelöljük, megmutatjuk, jelenné tesszük az időszerű teret és az időt, ter-emtünk, új életet ter-vezünk. Van egy olyan helyi kifejezés, hogy „megkarózza”..., kezdem már érteni.

Jókedvünkben meg majd botos táncot járunk. Idén még csak megpróbáltuk.

S párszor még a botjainkat is össze-össze ütögettük. Bot-kereszttek voltak fenn „az égben”, e jelben győzni fogsz...

VÉGE (ennek a rövid írásnak egy, de a botnak kettő és némely regösbotnak több is lehet, én már láttam ilyeneket...)

Jól van ez így. Ma is és holnap is jól lesz ez így.

A botokból így lesznek majd virág-karók..., párban terem az élet.